GENERALINĖS ADVOKATĖS
LAILA MEDINA IŠVADA,
pateikta 2025 m. rugpjūčio 1 d.[1]

Byla C-422/24

Integritetsskyddsmyndigheten
prieš
AB Storstockholms Lokaltrafik

(*Högsta förvaltningsdomstolen* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Švedija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Fizinių asmenų apsauga tvarkant asmens duomenis ir laisvas tokių duomenų judėjimas – Reglamentas (ES) 2016/679 – Asmens duomenys, gauti viešojo transporto bendrovėje dirbantiems bilietų kontrolieriams naudojant ant kūno nešiojamas kameras – Duomenų subjektui teiktina informacija – 13 ir 14 straipsniai“

I. Įžanga

1. Ši byla susijusi su duomenų valdytojo, kaip šį sąvoka apibrėžta Reglamento (ES) 2016/679 (toliau – BDAR)[2] 4 straipsnio 7 punkte, pareiga pateikti informaciją duomenų subjektui, kai asmens duomenys renkami viešojo transporto bilietų kontrolieriams naudojant ant kūno nešiojamas kameras. Duomenų valdytojo pareiga teikti informaciją subjektams apie asmens duomenų tvarkymą yra išvestinė iš teisės į informaciją, kuri tiems duomenų subjektams teikiama pagal BDAR 12–14 straipsnius[3]. Kaip skaidrumo principo kertinis akmuo[4], teisė į informaciją „užtikrintų bet kokio tvarkymo skaidrumą“ pagal BDAR[5].

2. Konkrečiau kalbant, Teisingumo Teismo prašoma priimti sprendimą dėl to, ar tais atvejais, kai duomenys renkami naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, tinkamas teisinis pagrindas yra BDAR 13 ar 14 straipsnis. Kiekvienos iš šių nuostatų taikymo srities atribojimas turi svarbią reikšmę informacijos teikimo terminams, taip pat galimoms išimtims.

1 Originalo kalba: anglų.

2 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (OL L 119, 2016, p. 1).

3 Šiuo klausimo žr. 2024 m. liepos 11 d. Sprendimą *Meta Platforms Ireland (Atstovaujamasis ieškinys)* (C-757/22, EU:C:2024:598, 58 punktas).

4 Vrabec, H. U., *Data Subject Rights under the GDPR*, Oxford University Press, Oxford, 2021, p. 64.

5 Generalinio advokato Cruz Villalón išvada byloje *Bara ir kiti* (C-201/14, EU:C:2015:461, 74 punktas).

II. Teisinis pagrindas

3. BDAR 13 straipsnyje „Informacija, kuri turi būti pateikta, kai asmens duomenys renkami iš duomenų subjekto“ nustatyta:

„1. Kai iš duomenų subjekto renkami jo asmens duomenys, duomenų valdytojas asmens duomenų gavimo metu duomenų subjektui pateikia visą šią informaciją:

a) duomenų valdytojo ir, jeigu taikoma, duomenų valdytojo atstovo tapatybę ir kontaktinius duomenis;

b) duomenų apsaugos pareigūno, jeigu taikoma, kontaktinius duomenis;

c) duomenų tvarkymo tikslus, dėl kurių ketinama tvarkyti asmens duomenis, taip pat duomenų tvarkymo teisinį pagrindą;

d) kai duomenų tvarkymas atliekamas pagal 6 straipsnio 1 dalies f punktą, teisėtus duomenų valdytojo arba trečiosios šalies interesus;

e) jei yra, asmens duomenų gavėjus arba asmens duomenų gavėjų kategorijas;

f) kai taikoma, apie duomenų valdytojo ketinimą asmens duomenis perduoti į trečiąją valstybę arba tarptautinei organizacijai ir Komisijos sprendimo dėl tinkamumo buvimą ar nebuvimą, arba 46 ar 47 straipsniuose arba 49 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje nurodytų perdavimų atveju – tinkamas arba pritaikytas apsaugos priemones ir būdus, kaip gauti jų kopiją arba kur suteikiama galimybė su jais susipažinti.

2. Be 1 dalyje nurodytos informacijos, duomenų valdytojas asmens duomenų gavimo metu duomenų subjektui pateikia toliau nurodytą kitą informaciją, būtiną duomenų tvarkymo sąžiningumui ir skaidrumui užtikrinti:

a) asmens duomenų saugojimo laikotarpį arba, jei tai neįmanoma, kriterijus, taikomus tam laikotarpiui nustatyti;

b) teisę prašyti, kad duomenų valdytojas leistų susipažinti su duomenų subjekto asmens duomenimis ir juos ištaisytų arba ištrintų, arba apribotų duomenų tvarkymą, arba teisę nesutikti, kad duomenys būtų tvarkomi, taip pat teisę į duomenų perkeliamumą;

c) kai duomenų tvarkymas grindžiamas 6 straipsnio 1 dalies a punktu arba 9 straipsnio 2 dalies a punktu, teisę bet kuriuo metu atšaukti sutikimą, nedarant poveikio sutikimu grindžiamo duomenų tvarkymo iki sutikimo atšaukimo teisėtumui;

d) teisę pateikti skundą priežiūros institucijai;

e) tai, ar asmens duomenų pateikimas yra teisės aktais arba sutartyje numatytas reikalavimas, ar reikalavimas, kurį būtina įvykdyti norint sudaryti sutartį, taip pat tai, ar duomenų subjektas privalo pateikti asmens duomenis, ir informaciją apie galimas tokių duomenų nepateikimo pasekmes;

f) tai, kad esama 22 straipsnio 1 ir 4 dalyse nurodyto automatizuoto sprendimų priėmimo, įskaitant profiliavimą, ir, bent tais atvejais, prasmingą informaciją apie loginį jo pagrindimą, taip pat tokio duomenų tvarkymo reikšmę ir numatomas pasekmes duomenų subjektui.

3. Jeigu duomenų valdytojas ketina toliau tvarkyti asmens duomenis kitu tikslu nei tas, kuriuo asmens duomenys buvo renkami, prieš taip toliau tvarkydamas duomenis duomenų valdytojas pateikia duomenų subjektui informaciją apie tą kitą tikslą ir visą kitą atitinkamą papildomą informaciją, kaip nurodyta 2 dalyje.

4. 1, 2 ir 3 dalys netaikomos, jeigu duomenų subjektas jau turi informaciją, ir tiek, kiek tos informacijos jis turi.“

4. BDAR 14 straipsnyje „Informacija, kuri turi būti pateikta, kai asmens duomenys yra gauti ne iš duomenų subjekto“ nustatyta:

„1. Kai asmens duomenys yra gauti ne iš duomenų subjekto, duomenų valdytojas pateikia duomenų subjektui šią informaciją:

a) duomenų valdytojo ir duomenų valdytojo atstovo, jei taikoma, tapatybę ir kontaktinius duomenis;

b) duomenų apsaugos pareigūno, jei taikoma, kontaktinius duomenis;

c) duomenų tvarkymo tikslus, kuriais ketinama tvarkyti asmens duomenis, taip pat duomenų tvarkymo teisinį pagrindą;

d) atitinkamų asmens duomenų kategorijos;

e) jei jos yra, asmens duomenų gavėjus arba asmens duomenų gavėjų kategorijas;

f) kai taikoma, apie duomenų valdytojo ketinimą asmens duomenis perduoti gavėjui trečiojoje valstybėje arba tarptautinei organizacijai ir [Europos] Komisijos sprendimo dėl tinkamumo buvimą ar nebuvimą <...>.

2. Be 1 dalyje nurodytos informacijos, duomenų valdytojas pateikia duomenų subjektui toliau nurodytą papildomą informaciją, būtiną tvarkymo sąžiningumui ir skaidrumui duomenų subjekto atžvilgiu užtikrinti:

a) asmens duomenų saugojimo laikotarpį arba, jei tai neįmanoma, kriterijus, taikomus tam laikotarpiui nustatyti;

b) kai duomenų tvarkymas atliekamas pagal 6 straipsnio 1 dalies f punktą, teisėtus duomenų valdytojo arba trečiosios šalies interesus;

c) teisę prašyti, kad duomenų valdytojas leistų susipažinti su duomenų subjekto asmens duomenimis ir juos ištaisytų arba ištrintų, arba apribotų duomenų tvarkymą, ir teisę nesutikti, kad duomenys būtų tvarkomi, taip pat teisę į duomenų perkeliamumą;

d) kai duomenų tvarkymas grindžiamas 6 straipsnio 1 dalies a punktu arba 9 straipsnio 2 dalies a punktu, teisę bet kuriuo metu atšaukti sutikimą, nedarant poveikio sutikimu grindžiamo duomenų tvarkymo iki sutikimo atšaukimo teisėtumui;

e) teisę pateikti skundą priežiūros institucijai;

f) koks yra asmens duomenų kilmės šaltinis, ir, jei taikoma, ar duomenys gauti iš viešai prieinamų šaltinių;

g) tai, kad esama 22 straipsnio 1 ir 4 dalyse nurodyto automatizuoto sprendimų priėmimo, įskaitant profiliavimą, ir, bent tais atvejais, prasmingą informaciją apie loginį jo pagrindimą, taip pat tokio duomenų tvarkymo reikšmę ir numatomas pasekmes duomenų subjektui.

3. Duomenų valdytojas 1 ir 2 dalyse nurodytą informaciją pateikia:

a) per pagrįstą laikotarpį nuo asmens duomenų gavimo, bet ne vėliau kaip per vieną mėnesį, atsižvelgiant į konkrečias asmens duomenų tvarkymo aplinkybes;

b) jeigu asmens duomenys bus naudojami ryšiams su duomenų subjektu palaikyti – ne vėliau kaip pirmą kartą susisiekiant su tuo duomenų subjektu; arba

c) jeigu numatoma asmens duomenis atskleisti kitam duomenų gavėjui – ne vėliau kaip atskleidžiant duomenis pirmą kartą.

4. Kai duomenų valdytojas ketina toliau tvarkyti asmens duomenis kitu tikslu nei tas, kuriuo asmens duomenys buvo gauti, prieš toliau tvarkydamas tuos duomenis duomenų valdytojas pateikia duomenų subjektui informaciją apie tą kitą tikslą ir visą papildomą atitinkamą informaciją, kaip nurodyta 2 dalyje.

5. 1–4 dalys netaikomos, jeigu ir tiek, kiek:

a) duomenų subjektas jau turi informacijos;

b) tokios informacijos pateikimas yra neįmanomas arba tam reikėtų neproporcingų pastangų, visų pirma kai duomenys tvarkomi archyvavimo tikslais viešojo intereso labui, mokslinių ar istorinių tyrimų tikslais arba statistiniais tikslais laikantis 89 straipsnio 1 dalyje nurodytų sąlygų ir apsaugos priemonių arba jeigu dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytos pareigos gali tapti neįmanoma arba ji gali labai sukliudyti pasiekti to tvarkymo tikslus. Tokiais atvejais duomenų valdytojas imasi tinkamų priemonių duomenų subjekto teisėms ir laisvėms ir teisėtiems interesams apsaugoti, įskaitant viešą informacijos paskelbimą;

<...>“

III. Pagrindinės bylos aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

5. *AB Storstockholms Lokaltrafik* („Stokholmo viešasis transportas“, toliau – SL) teikia viešojo transporto paslaugas. Bendrovė savo bilietų kontrolierius aprūpino ant kūno nešiojamomis kameromis. Šios kameros naudojamos keleiviams, kurie tikrinant bilietus neturi galiojančio

bilieto ir kuriems skiriama bauda, filmuoti. Naudojant ant kūno nešiojamas kameras siekiama užkirsti kelią grasinimams ir smurtui prieš kontrolierius, juos užfiksuoti ir patikrinti keleivių, kurie turi sumokėti baudą, tapatybę.

6. Vykdydama priežiūros veiklą, *Integritetsskyddsmyndigheten* (Švedijos privatumo apsaugos institucija, toliau – Privatumo apsaugos institucija) išnagrinėjo, ar SL atliekamas asmens duomenų, surinktų naudojant ant kūno nešiojamas kameras, tvarkymas atitinka BDAR. Ši institucija 2021 m. birželio mėn. priėmė priežiūros sprendimą (toliau – priežiūros sprendimas), kuriame pateikta nemažai išvadų dėl ant kūno nešiojamų kamerų naudojimo ir veikimo. Konkrečiau kalbant, iš to sprendimo matyti, kad bilietų kontrolieriai kameras nešioja visą savo darbo pamainą. Kameros nuolat filmuoja vaizdą ir garsą. Jos turi vadinamąją žiedinę atmintį, t. y. po tam tikro laiko visa vaizdo medžiaga automatiškai ištrinama. Po ištrynimo įrašyta medžiaga panaikinama. Iš pradžių įrašyta medžiaga buvo saugoma dvi minutes, bet atliekant priežiūros auditą šis laikotarpis buvo sutrumpintas iki vienos minutės. Paspaudę mygtuką bilietų kontrolieriai gali sustabdyti automatinį ištrynimą, taip užtikrindami, kad įrašas nebūtų panaikintas. Bilietų kontrolieriams nurodyta sustabdyti automatinį ištrynimą visais atvejais, kai skiriama bauda, taip pat iškilus grėsmei.

7. Savo priežiūros sprendime Privatumo apsaugos institucija konstatavo, kad nuo 2018 m. gruodžio mėn. iki to 2021 m. birželio mėn. sprendimo priėmimo datos SL tvarkė asmens duomenis pažeisdama kelias BDAR nuostatas. SL, be kita ko, nepateikė tinkamos informacijos duomenų subjektams, kaip to reikalaujama pagal BDAR 13 straipsnį. Taigi SL buvo nurodyta sumokėti 16 mln. kronų (SEK) (apie 1 422 000 EUR) administracinę baudą, iš kurių 4 mln. SEK (apie 355 000 EUR) buvo skirta už netinkamą duomenų subjektų informavimą.

8. SL apskundė priežiūros institucijos sprendimą *Förvaltningsrätten i Stockholm* (Stokholmo administracinis teismas, Švedija), kuris atmetė skundą tiek, kiek jis buvo susijęs su bauda už netinkamą informavimą.

9. Tada SL pateikė apeliacinį skundą *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija), kuris panaikino pirmosios instancijos teismo ir priežiūros sprendimus ta dalimi, kuri buvo susijusi su SL skirta bauda už netinkamą duomenų subjektų informavimą. Savo sprendimo motyvuose *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija) rėmėsi 2014 m. gruodžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Ryneš* (C-212/13, EU:C:2014:2428; toliau – sprendimas byloje *Ryneš*), susijusiu su privataus asmens ant šeimos namo įrengtos vaizdo kamerų sistemos veikimu. *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija) nuomone, iš minėto sprendimo matyti, kad situacijose, kai atliekamas vaizdo stebėjimas, duomenų valdytojo pareiga pateikti tinkamą informaciją grindžiama Direktyvos 95/46/EB[6] 11 straipsniu, kuris anksčiau buvo BDAR 14 straipsnio atitikmuo. Be to, kaip teigia *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija), iš BDAR 13 straipsnio formuluotės matyti, kad tam, jog asmens duomenys būtų laikomi surinktais iš duomenų subjekto, reikalingas tam tikras sąmoningas duomenų subjekto veiksmas. To negalima taikyti situacijai, kai asmens duomenys gaunami naudojant ant kūno nešiojamą kamerą. *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija) padarė išvadą, kad, kadangi BDAR 13 straipsnis netaikomas, Privatumo apsaugos institucija neturėjo pagrindo skirti SL baudą už šio straipsnio pažeidimą.

[6] 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355).

10. Privatumo apsaugos institucija pateikė *Högsta förvaltningsdomstolen* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Švedija), kuris yra prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kasacinį skundą dėl *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija) sprendimo, prašydama panaikinti šį sprendimą ta dalimi, kuri susijusi su bauda už netinkamą informacijos duomenų subjektams teikimą.

11. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme Privatumo apsaugos institucija tvirtino, kad BDAR 13 straipsnis taikomas net ir tuo atveju, kai duomenų subjektas aktyviai nedalyvauja renkant duomenis. Kadangi naudojant stebėjimo kameras reikalaujama pateikti informaciją prieš pradedant tvarkyti asmens duomenis, būtent duomenų subjektas, sąmoningai patekdamas į stebimą teritoriją, sudaro sąlygas rinkti asmens duomenis.

12. SL prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme teigė, kad kasacinis skundas turi būti atmestas. Ji tvirtina, kad iš BDAR 13 straipsnio formuluotės matyti, jog duomenų subjektas turi sąmoningai dalyvauti renkant asmens duomenis. Be to, kelių lygmenų informacijos teikimo metodas, kai naudojama stebėjimo kamera, labiau atitinka BDAR 14 straipsnio, o ne šio reglamento 13 straipsnio schemą. To reglamento 14 straipsnio 5 dalies b punkte numatyta prievolės teikti informaciją išimtis, kai informacijos pateikimas yra neįmanomas arba tam reikėtų neproporcingų pastangų. SL teigia, kad ši išimtis turėtų būti taikoma tais atvejais, kai naudojamos ant kūno nešiojamos kameros, nes būtų nepraktiška kiekvienam keleiviui atskirai teikti informaciją prieš įrašant duomenis.

13. Tam, kad galėtų nuspręsti, ar Privatumo apsaugos institucija pagrįstai skyrė SL baudą už BDAR 13 straipsnio pažeidimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia nustatyti, ar tais atvejais, kai asmens duomenys gaunami naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, taikomas BDAR 13 ar 14 straipsnis. Išsiaiškinti, kuri nuostata taikytina, taip pat svarbu siekiant nustatyti, kokią informaciją reikia pateikti, kai atsiranda pareiga pateikti informaciją, taip pat ar taikoma kuri nors iš pareigos pateikti informaciją išimčių.

14. Tokiomis aplinkybėmis *Högsta förvaltningsdomstolen* (Aukščiausiasis administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar tais atvejais, kai asmens duomenys gaunami naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, taikomas BDAR 13, ar 14 straipsnis?“

15. Rašytines pastabas pateikė pagrindinės bylos šalys, Austrijos vyriausybė, Danijos vyriausybė ir Komisija.

IV. Vertinimas

A. Pirminės pastabos dėl prejudicinio klausimo apimties

16. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo iškeltas klausimas susijęs su SL, viešojo transporto paslaugas teikiančios bendrovės, pareigomis dėl informacijos teikimo, susijusiomis su jos kontrolierių naudojamomis ant kūno nešiojamomis kameromis. Aptariamos

kameros yra ant kūno nešiojamos kameros, įrašančios vaizdą ir garsą[7]. Iš esmės šių kamerų naudojimo tikslas yra užkirsti kelią grasinimams ir smurtui prieš bilietų kontrolierius bei juos užfiksuoti.

17. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad atitinkamas duomenų tvarkymas patenka į BDAR taikymo sritį. Todėl mano analizė neapima teisėsaugos institucijų atliekamo duomenų tvarkymo, kiek tai susiję su ant kūno nešiojamomis kameromis; tai patenka į Direktyvos (ES) 2016/680[8] taikymo sritį.

18. Taip pat reikia pažymėti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo iškeltas klausimas susijęs tik su duomenų valdytojo pareiga teikti informaciją pagal BDAR 13 ir 14 straipsnius. Teisingumo Teismui nebuvo pateiktas klausimas dėl nagrinėjamo duomenų tvarkymo teisėtumo pagal BDAR 6 straipsnį.

B. Duomenų rinkimas naudojant ant kūno nešiojamas kameras ir pareiga pateikti informaciją duomenų subjektui: BDAR 13 ir 14 straipsnių taikymo srities atribojimas

19. Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar tuo atveju, kai asmens duomenys renkami naudojant viešojo transporto paslaugas teikiančioje bendrovėje dirbantiems bilietų kontrolieriams naudojant ant kūno nešiojamas kameras, taikomas BDAR 13 ar 14 straipsnis.

20. BDAR 13 ir 14 straipsniuose nustatyta duomenų valdytojo pareigos teikti informaciją duomenų subjektui apimtis. 13 straipsnis taikomas, kai asmens duomenys renkami iš duomenų subjekto (*tiesioginis rinkimas*), o 14 straipsnis taikomas, kai asmens duomenys nebuvo gauti iš duomenų subjekto (*netiesioginis rinkimas*)[9].

21. Didžioji dalis informacijos, kurią reikia pateikti pagal BDAR 13 ir 14 straipsnius, yra ta pati, nors yra ir keletas skirtumų[10]. Svarbiausias abiejų nuostatų skirtumas yra susijęs su *laiku*, per kurį turi būti pateikta informacija, ir galimomis pareigos teikti informaciją *išimtimis*.

22. Pagal BDAR 13 straipsnio 1 ir 2 dalis, kai asmens duomenys renkami iš duomenų subjekto, informacija turi būti pateikiama „asmens duomenų gavimo metu“. Kai asmens duomenys nėra gaunami iš duomenų subjekto, duomenų valdytojas turi pateikti BDAR 14 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytą informaciją per 14 straipsnio 3 dalies a, b ir c punktuose nustatytus terminus. Bendroji taisyklė yra ta, kad duomenų valdytojas turi pateikti informaciją per pagrįstą laikotarpį nuo asmens duomenų gavimo, bet ne vėliau kaip per vieną mėnesį, atsižvelgiant į konkrečias asmens

7 Žr. šios išvados 6 punktą.

8 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl fizinių asmenų apsaugos kompetentingoms institucijoms tvarkant asmens duomenis nusikalstamų veikų prevencijos, tyrimo, atskleidimo ar baudžiamojo persekiojimo už jas arba bausmių vykdymo tikslais ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo, ir kuriuo panaikinamas Tarybos pamatinis sprendimas 2008/977/TVR (OL L 119, 2016, p. 89). Dėl BDAR ir Direktyvos 2016/680 taikymo srities atribojimo žr. 2022 m. birželio 21 d. Sprendimą *Ligue des droits humains* (C-817/19, EU:C:2022:491, 67 ir paskesni punktai).

9 Žr. mano išvadą byloje *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:474, 23–25 punktai). Dėl tiesioginio ir netiesioginio duomenų rinkimo atribojimo pagal Direktyvą 95/46 žr. 2013 m. lapkričio 7 d. Sprendimą *IPI* (C-473/12, EU:C:2013:715, 24 punktas).

10 Konkrečiau kalbant, pagal BDAR 13 straipsnio 2 dalies e punktą duomenų valdytojas privalo informuoti duomenų subjektą apie tai, ar asmens duomenų pateikimas yra teisės aktais arba sutartyje numatytas reikalavimas, taip pat tai, ar duomenų subjektas privalo pateikti asmens duomenis, ir informaciją apie galimas tokių duomenų nepateikimo pasekmes. Pagal BDAR 14 straipsnio 1 dalies d punktą duomenų valdytojas privalo pateikti informaciją apie atitinkamų asmens duomenų kategorijas. Be to, pagal BDAR 14 straipsnio 2 dalies f punktą duomenų valdytojas privalo informuoti duomenų subjektą, koks yra asmens duomenų kilmės šaltinis.

duomenų tvarkymo aplinkybes (BDAR 14 straipsnio 3 dalies a punktas). 14 straipsnio 3 dalies b ir c punktuose numatytais atvejais terminas, per kurį duomenų valdytojas turi pateikti informaciją, skiriasi [11].

23. Kalbant apie galimas prievolės pateikti informaciją išimtis, tiesioginio informacijos rinkimo atvejais pagal BDAR 13 straipsnį taikoma vienintelė išimtis – „jeigu duomenų subjektas jau turi informaciją, ir tiek, kiek tos informacijos jis turi“. Netiesioginio informacijos rinkimo atvejais galimų išimčių sąrašas, nustatytas BDAR 14 straipsnio 5 dalyje, yra ilgesnis. Šios išimtys apima atvejus, kai informacijos pateikimas „yra neįmanomas arba tam reikėtų neproporcingų pastangų“ (BDAR 14 straipsnio 5 dalies b punktas). Tokiais atvejais duomenų valdytojas „imasi tinkamų priemonių duomenų subjekto teisėms ir laisvėms ir teisėtiems interesams apsaugoti, įskaitant viešą informacijos paskelbimą“.

24. Iš to, kas išdėstyta, akivaizdu, kad duomenų valdytojo pareigos teikti informaciją apimtis skiriasi atsižvelgiant į tai, ar taikomas BDAR 13, ar 14 straipsnis. Atsakymas į šį klausimą reikšmingas siekiant išsiaiškinti, kokius klausimus priežiūros institucija turi tirti, kad nustatytų, ar buvo pažeista pareiga teikti informaciją.

25. Pateikus šias bendro pobūdžio pastabas, reikia išnagrinėti, ar duomenų tvarkymas naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, kaip antai aptariamą pagrindinėje byloje, patenka į BDAR 13 ar 14 straipsnio materialinę taikymo sritį. Šiuo tikslu pagal suformuotą jurisprudenciją būtina atsižvelgti ne tik į minėtų nuostatų formuluotes, bet ir į jų kontekstą bei teisės akto, kuriame jos įtvirtintos, tikslus [12].

26. Pirmiausia, kalbant apie BDAR 13 ir 14 straipsnių formuluotes, reikia pažymėti, kaip Teisingumo Teismas išaiškino sprendime byloje *Másdi*, kad 14 straipsnio materialinė taikymo sritis apibrėžta neigiamai, palyginti su BDAR 13 straipsniu [13]. Kaip matyti iš pačių šių nuostatų pavadinimų, 13 straipsnis skirtas informacijai, kuri turi būti pateikta, kai asmens duomenys renkami iš duomenų subjekto, o 14 straipsnis – informacijai, kuri turi būti pateikta, kai asmens duomenys yra gauti ne iš duomenų subjekto [14]. Kaip savo rašytinėse pastabose nurodė Komisija, šios dvi nuostatos yra *tarpusavyje nesuderinamos*. Atsižvelgiant į šią dichotomiją, visi atvejai, kai duomenys renkami iš duomenų subjekto, patenka į 13 straipsnio taikymo sritį, o visi atvejai, kai duomenys nerenkami iš duomenų subjekto, patenka į 14 straipsnio taikymo sritį [15].

27. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad sunkumų nustatant šių nuostatų materialinę taikymo sritį kyla būtent siekiant išsiaiškinti, ar BDAR 13 straipsnio taikymas priklauso nuo to, ar duomenų subjektas žino, kad renkami jo duomenys, ar nuo to, ar jis teikdamas duomenis atlieka tam tikrus sąmoningus veiksmus (pavyzdžiui, užpildo formą) [16].

28. Dėl šio klausimo reikia pažymėti, kad pagal BDAR 13 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąvoką „iš duomenų subjekto „renkami“ duomenys“ nereikalaujama konkretaus duomenų subjekto veiksmo. Duomenų „rinkimas“ yra tam tikra duomenų „tvarkymo“ forma, kaip pastaroji sąvoka

[11] Pagal 29 straipsnio darbo grupės 2017 m. lapkričio 29 d. *Skaidrumo užtikrinimo pagal Reglamentą 2016/679 gaires*, WP260 rev. 01, 28 punktas, kurias 2018 m. gegužės 25 d. patvirtino Europos duomenų apsaugos valdyba (toliau – EDAV) (toliau – 29 straipsnio darbo grupės gairės dėl skaidrumo), bet kuriuo atveju ilgiausias terminas, per kurį turi būti pateikta informacija pagal 14 straipsnį, yra vienas mėnuo.

[12] Šiuo klausimu žr. 2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimą *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 39 punktas).

[13] 2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimas *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 48 punktas).

[14] Ten pat.

[15] Šiuo kausimu žr. 2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimą *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 48 punktas).

[16] Žr. šios išvados 9, 11 ir12 punktus.

apibrėžta BDAR 4 straipsnio 2 punkte. Taigi reikia, kad renkant duomenis duomenų valdytojas atliktų tam tikrą veiksmą [17]. Kaip prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui nurodė Privatumo apsaugos institucija, aktyvų vaidmenį renkant duomenis atlieka duomenų valdytojas, o ne duomenų subjektas.

29. Komisija ir Privatumo apsaugos institucija savo rašytiniuose paaiškinimuose pastebėjo, kad BDAR 13 ir 14 straipsnių versijose anglų ir švedų kalbomis vartojami du skirtingi veiksmažodžiai. 13 straipsnyje kalbama apie duomenis, „renkamus“ iš duomenų subjekto (švedų kalba – „samlas“), o 14 straipsnyje – apie duomenis, kurie nebuvo „gauti“ iš duomenų subjekto (švedų kalba – „erhållits“). Vis dėlto, kaip nurodė Komisija, versijose kitomis kalbomis vartojamas tas pats veiksmažodis [18] ir bet kuriuo atveju dviejų skirtingų veiksmažodžių „rinkti“ ir „gauti“ vartojimas neturi jokios reikšmės. Tokią išvadą galima daryti ir iš sprendimo byloje *Másdi*, kuriame Teisingumo Teismas paaiškino, kad asmens duomenys, kuriuos duomenų valdytojas „*gavo*“, kaip apibrėžta BDAR 14 straipsnyje, yra visi duomenys, kuriuos tas duomenų valdytojas „*surenka* iš asmens, kuris nėra duomenų subjektas <...>“ [19].

30. Iš BDAR 13 ir 14 straipsnių dichotomijos, nurodytos šios išvados 26 punkte, matyti, kad pagrindas nustatyti atitinkamą jų materialinę taikymo sritį yra ne aktyvus duomenų subjekto dalyvavimas renkant duomenis, o duomenų *šaltinis*. Jeigu duomenų subjektas yra duomenų šaltinis, taikomas 13 straipsnis. Kad ši nuostata būtų taikoma, tarp duomenų subjekto ir duomenų valdytojo neturėtų būti jokio *tarpininko*. Jei duomenų šaltinis yra bet koks kitas šaltinis, o ne duomenų subjektas, taikomas 14 straipsnis. Bet koks kitas šaltinis gali būti, pavyzdžiui, trečiųjų šalių duomenų valdytojai, viešai skelbiami šaltiniai arba kiti duomenų subjektai [20].

31. Iš BDAR 14 straipsnio 2 dalies f punkto formuluotės matyti, kad duomenų šaltinis yra 13 ir 14 straipsnių materialinės taikymo srities atribojimo kriterijus. Iš tiesų pagal tą nuostatą, kai duomenys nebuvo gauti iš duomenų subjekto, duomenų valdytojas privalo informuoti duomenų subjektą, „koks yra asmens duomenų kilmės *šaltinis*“ (išskirta mano).

32. Iš BDAR 61 konstatuojamosios dalies formuluotės taip pat matyti, kad kriterijus, pagal kurį atskiriama 13 ir 14 straipsnių materialinė taikymo sritis, yra duomenų šaltinis. Toje konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „informacija apie duomenų subjekto asmens duomenų tvarkymą turėtų būti jam suteikta duomenis renkant arba, *kai asmens duomenys gaunami ne iš duomenų subjekto, o iš kito šaltinio*, per pagrįstą laikotarpį, priklausomai nuo konkretaus atvejo aplinkybių“ (išskirta mano). Šioje konstatuojamojoje dalyje taip pat nurodyta, kad bendro pobūdžio informacija turėtų būti pateikiama, „kai asmens duomenų kilmė duomenų subjektui negali būti nurodyta dėl to, kad *buvo naudoti įvairūs šaltiniai*“ (išskirta mano).

33. Duomenis iš duomenų subjekto tiesiogiai rinkti galima įvairiais būdais. Tokiam rinkimui nereikia, kad duomenų subjektas dalyvautų ar imtųsi iniciatyvos teikti duomenis arba žinotų apie duomenų rinkimą. Šį požiūrį taip pat patvirtina 29 straipsnio darbo grupės gairės dėl skaidrumo, kuriose teigiama, kad 13 straipsnis taikomas, kai duomenų subjektas *sąmoningai* pateikia asmens duomenis duomenų valdytojui arba kai duomenų valdytojas renka duomenis iš duomenų subjekto

[17] Žr. Roßnagel, A. „Kapitel I Allgemeine Bestimmungen, Artikel 4 Nr. 2 Begriffsbestimmung „Verarbeitung““; Simitis, S., Hornung, G. *et al*., *Datenschutzrecht, Datenschutzgrundrechtverordnung, Bundesdatenschutzgesetz*, Nomos, Baden-Baden, 2-asis leidimas, 2025, 15 punktas.

[18] Taip yra, pvz., BDAR versijose prancūzų, vokiečių ir graikų kalbomis.

[19] 2024 m. lapkričio 28 d. Sprendimas *Másdi* (C-169/23, EU:C:2024:988, 47 punktas) (išskirta mano).

[20] 29 straipsnio darbo grupės skaidrumo gairės, 26 punktas.

stebėjimo būdu. Jose pateikti duomenų rinkimo stebėjimo būdu pavyzdžiai apima automatinių duomenų rinkimo įrenginių arba duomenų rinkimo programinės įrangos, pvz., vaizdo kamerų, naudojimą [21].

34. Kai duomenys renkami tiesiogiai stebėjimo būdu, duomenų subjektas apie duomenų rinkimą tampa informuotas taikant BDAR 13 straipsnį ir jame nustatytą duomenų valdytojo pareigą rinkimo metu pateikti informaciją duomenų subjektui. Kitaip tariant, žinojimas apie duomenų rinkimą nėra būtina sąlyga, kad būtų taikomas 13 straipsnis, o veikiau BDAR 13 straipsnyje numatytos pareigos informuoti duomenų subjektą (vėliausiai) asmens duomenų gavimo metu pasekmė.

35. Nuo to momento, kai iš duomenų subjekto tiesiogiai renkami duomenys, ir būtent dėl tokio duomenų rinkimo duomenų valdytojas privalo pateikti informaciją, taip įspėdamas duomenų subjektą apie duomenų rinkimą. Kaip teigia Privatumo apsaugos institucija, jei yra stebima teritorija, turi būti atitinkamas įspėjamasis ženklas, kad duomenų subjektas žinotų apie duomenų rinkimą prieš įeidamas į stebimą teritoriją [22]. Sąmoningai įeidamas į stebimą teritoriją, duomenų subjektas leidžia rinkti asmens duomenis.

36. Kaip pažymėjo Austrijos vyriausybė, kai duomenys renkami naudojant ant kūno nešiojamas kameras, kaip antai aptariamas pagrindinėje byloje, duomenų subjektas tampa renkamų duomenų šaltiniu vien dėl to, kad fiziškai būna atitinkamoje kameros fiksuojamoje teritorijoje.

37. Kitokia išvada, kad 13 straipsnis būtų taikomas tik tada, kai duomenų subjektas pats aktyviai teikia duomenis, negali būti daroma remiantis BDAR 13 ir 14 straipsnių ar jo konstatuojamųjų dalių formuluotėmis. Tiksliau kalbant, priešingai nei teigia SL ir Danijos vyriausybė, tokios išvados negalima daryti iš BDAR 13 straipsnio 2 dalies e punkto, kaip matyti iš jo 60 konstatuojamosios dalies. Pagal tą nuostatą, kai duomenys renkami iš duomenų subjekto, duomenų valdytojas privalo pateikti informaciją apie tai, „<...> ar duomenų subjektas privalo pateikti asmens duomenis, ir informaciją apie galimas tokių duomenų nepateikimo pasekmes“. Kaip prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme nurodė Privatumo apsaugos institucija, informacija apie galimą pareigą pateikti duomenis turi būti pateikiama tik tada, jei to reikalaujama konkrečiu atveju [23]. BDAR 13 straipsnio 2 dalies e punktas negali būti aiškinamas taip, kad, norint taikyti 13 straipsnį, visais atvejais reikalaujama, jog duomenų subjektas atliktų konkretų veiksmą.

38. Panašiai ir pagal BDAR 14 straipsnio 1 dalies d punkto formuluotę negalima teigti, kad tam, jog būtų taikomas 13 straipsnis, turi būti aktyvus duomenų subjekto vaidmuo pateikiant duomenis, arba jis turi žinoti apie duomenų rinkimą. Pagal BDAR 14 straipsnio 1 dalies d punktą reikalaujama, kad tais atvejais, kai asmens duomenys nebuvo gauti iš duomenų subjekto, duomenų valdytojas privalo informuoti duomenų subjektą apie atitinkamų asmens duomenų kategorijas. Kadangi nėra reikalavimo pateikti tokią informaciją pagal BDAR 13 straipsnį, SL ir Danijos vyriausybė daro išvadą, kad 13 straipsnis taikomas, kai duomenų subjektas jau žino apie duomenų

[21] Ten pat.

[22] Žr. 2020 m. sausio 29 d. EDAV „Gairių 3/2019 dėl asmens duomenų tvarkymo naudojant vaizdo prietaisus“ (toliau – EDAV gairės dėl vaizdo stebėjimo) 113 punktą. Tai, ar duomenų subjektas iš tikrųjų suprato informaciją, yra atskiras klausimas ir priklauso nuo to, ar informacija buvo pateikta „glausta, skaidria, suprantama ir lengvai prieinama forma, aiškia ir paprasta kalba“, kaip nustatyta BDAR 12 straipsnyje.

[23] 29 straipsnio darbo grupės gairėse dėl skaidrumo pateikiamas informacijos, kurią gali būti reikalaujama pateikti esamam arba būsimam darbdaviui darbo santykių kontekste, pavyzdys.

rinkimą. Vis dėlto pagal 14 straipsnio 1 dalies d punktą informacijos reikalavimą galima pagrįsti tuo, kad duomenų valdytojas tvarko duomenis, gautus ne iš duomenų subjekto, o iš kitų šaltinių, ir duomenų rinkimo metu su duomenų subjektu nebendrauja.

39. Taigi remiantis atitinkamomis BDAR 13 ir 14 straipsnių formuluotėmis darytina išvada, kad duomenų rinkimas naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, kaip tiesioginio duomenų rinkimo iš duomenų subjekto forma, patenka į 13 straipsnio taikymo sritį.

40. Antra, tokį aiškinimą patvirtina su šiomis nuostatomis susijęs kontekstas. Prievolės teikti informaciją pagal BDAR 13 ir 14 straipsnius yra konkreti skaidrumo principo, kuriuo reglamentuojamas asmens duomenų tvarkymas, kaip numatyta BDAR 5 straipsnio 1 dalies a punkte, išraiška. Pagal pastarąją nuostatą asmens duomenys duomenų subjekto atžvilgiu turi būti tvarkomi teisėtu, sąžiningu ir skaidriu būdu. Iš to matyti, kad asmens duomenų tvarkymas, be kita ko, turi atitikti konkrečius skaidrumo reikalavimus duomenų subjekto, kurio duomenys tvarkomi, atžvilgiu [24].

41. Atribojus BDAR 13 ir 14 straipsnių taikymo sritį pagal duomenų šaltinį galima užtikrinti sąžiningą ir skaidrų duomenų tvarkymą. Kai duomenys renkami tiesiogiai iš duomenų subjekto, duomenų subjektui informacija turi būti pateikta duomenų rinkimo metu. Kai duomenys renkami ne tiesiogiai iš duomenų subjekto, duomenų valdytojui paliekama tam tikra galimybė pateikti informaciją per pagrįstą laikotarpį būtent dėl to, kad nėra tiesioginio kontakto su duomenų subjektu.

42. Jei duomenys renkami naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, nedelsiant pateikus duomenų subjektui informaciją apie duomenų rinkimą, duomenų subjektas gali sužinoti apie duomenų rinkimą, kad galėtų pasinaudoti savo, kaip duomenų subjekto, teisėmis nuo duomenų rinkimo pradžios arba dar prieš pradedant rinkti duomenis. Kaip pastebėjo Austrijos vyriausybė, kuo anksčiau sužinojęs apie duomenų rinkimą duomenų subjektas gali, pvz., nuspręsti neiti į stebimą teritoriją arba pakeisti savo elgesį.

43. Kalbant apie praktines informacijos teikimo priemones, reikia turėti omenyje, kad pagal BDAR 12 straipsnio 1 dalį duomenų valdytojas turi imtis „tinkamų priemonių“, kad reikalaujamą informaciją pateiktų „glausta, skaidria, suprantama ir lengvai prieinama forma, aiškia ir paprasta kalba“.

44. Rašytines pastabas pateikusios šalys ir suinteresuotosios šalys iš esmės sutinka su tuo, kad vaizdo stebėjimo atveju informacija turėtų būti teikiama taikant kelių lygmenų metodą. EDAV vaizdo stebėjimo gairėse pateikiama išsami ir praktinė kelių lygmenų metodo apžvalga. Pirmojo lygmens informacija yra susijusi su „pirminiu būdu, kurį duomenų valdytojas taiko pirmą kartą duomenų subjektui“. Vaizdo stebėjimo atveju paprastai tai būna įspėjamasis ženklas, kad duomenų subjektas žinotų, jog patenka į stebėjimo zoną. Tuomet pirmojo lygmens informacija turi būti papildyta antrojo lygmens informacija, pageidautina pateikiant nuorodą į skaitmeninį šaltinį (pvz., QR kodą arba interneto svetainės adresą), nors informacija turėtų būti lengvai prieinama ir ne skaitmeniniu būdu [25].

45. SL ir Danijos vyriausybė teigė, kad kelių lygmenų metodas labiau atitinka bendrą BDAR 14 straipsnio, o ne jo 13 straipsnio schemą. Jos laikosi nuomonės, kad dėl sunkumų, kylančių renkant informaciją, kai naudojamos ant kūno nešiojamos kameros, turėtų būti taikoma BDAR

[24] 2024 m. liepos 11 d. Sprendimas *Meta Platforms Ireland (Atstovaujamasis ieškinys)* (C-757/22, EU:C:2024:598, 53 punktas).

[25] Dėl išsamesnės informacijos žr. EDAV gairių dėl vaizdo stebėjimo 112–119 punktus.

14 straipsnio 5 dalies b punkte numatyta išimtis. Ši išimtis taikoma, kai informacijos pateikimas „yra neįmanomas arba tam reikėtų neproporcingų pastangų“. Tokiu atveju duomenų valdytojas „imasi tinkamų priemonių duomenų subjekto teisėms ir laisvėms ir teisėtiems interesams apsaugoti, įskaitant viešą informacijos paskelbimą“.

46. Šie argumentai manęs neįtikina. Pirma, iš BDAR 12 straipsnio matyti, kad „*tinkamos priemonės*“, kurių duomenų valdytojas turi imtis informacijai pateikti, yra susijusios ir su 13, ir su 14 straipsniuose nurodyta informacija. Tai reiškia, kad duomenų valdytojas turi imtis tinkamų priemonių informacijai pateikti tiek tiesioginio, tiek netiesioginio duomenų rinkimo atvejais.

47. Antra, kaip iš esmės nurodė Privatumo apsaugos institucija, priemonių tinkamumas priklauso nuo aplinkybių, kuriomis renkami duomenys, ir yra susijęs, be kita ko, su duomenų subjektų interesais. Duomenų rinkimas naudojant ant kūno nešiojamas kameras yra toks pat ribojantis kaip ir vaizdo stebėjimas ir kelia didelį pavojų duomenų subjektų privatumui [26]. Kai duomenų valdytojai siekia nustatyti tinkamiausias priemones informacijai duomenų subjektams teikti, reikia tinkamai atsižvelgti į skaidrumo principą ir duomenų rinkimui naudojamų priemonių ribojimo laipsnį. Jeigu visuotinai pripažįstama, kad kelių lygmenų metodas yra tinkamas vaizdo stebėjimui, kuris kelia didelį pavojų privatumui, tas pats turėtų galioti ir renkant duomenis naudojant ant kūno nešiojamas kameras.

48. Trečia, yra įtikinamų argumentų, įrodančių, kad kelių lygmenų metodas ant kūno nešiojamų kamerų atveju nėra „nepraktiškas“ ar „neįmanomas“. Privatumo apsaugos institucija, Austrijos vyriausybė ir Komisija, remdamosi EDAV gairėmis dėl vaizdo stebėjimo, teigė, kad vaizdo stebėjimo atveju taikomas kelių lygmenų metodas taip pat taikytinas ir naudojant ant kūno nešiojamas kameras. Šių gairių neprivalomas pobūdis nekeičia tos aplinkybės, kad jose konkrečiai nurodyta, jog kelių lygmenų požiūris yra įmanomas ir praktiškai įgyvendinamas [27].

49. Trečia, aiškinimas, kad 13 straipsnis taikomas duomenims, surinktiems naudojant ant kūno nešiojamas kameras, atitinka tikslus, kurių siekiama teisės aktais, kurių dalis yra BDAR 13 ir 14 straipsniai. BDAR tikslas, kaip nustatyta jo 1 straipsnyje ir 1 bei 10 konstatuojamosiose dalyse, be kita ko, yra užtikrinti aukštą fizinių asmenų pagrindinių laisvių ir teisių, visų pirma jų teisės į privatų gyvenimą tvarkant asmens duomenis, įtvirtintos Chartijos 8 straipsnio 1 dalyje ir SESV 16 straipsnio 1 dalyje, apsaugos lygį [28]. Siekiant šio tikslo, bet koks asmens duomenų tvarkymas, be kita ko, turi atitikti BDAR 5 straipsnyje nustatytus su tokių duomenų tvarkymu susijusius principus, įskaitant skaidrumo principą.

[26] Dėl apibendrintos informacijos žr. EDAV gairių dėl vaizdo stebėjimo 1 ir paskesnius punktus.

[27] Dėl praktinio informacijos teikimo reikalavimų įgyvendinimo naudojant ant kūno nešiojamas kameras žr. 2020 m. sausio 10 d. Duomenų apsaugos komisijos (Airija) gairių dėl ant kūno nešiojamų kamerų arba veiksmo kamerų naudojimo p. 3, kur teigiama, kad „tinkamos priemonės šiai informacijai perduoti duomenų subjektui priklauso nuo konkretaus konteksto ir aplinkos, kurioje duomenys renkami ir tvarkomi, o ant kūno nešiojamų kamerų atveju jos gali apimti matomus pranešimus, kuriuose pateikiama informacija, ženkliukus šalia įrangos, kuriuose pateikiama informacija arba nuorodos, viešus ženklus arba kitokį atitinkamos informacijos duomenų subjektams pranešimą arba jų dėmesio atkreipimą“. Be to, žr. 2019 m. vasario 22 d. *Datenschutzkonferenz* (DSK) (Duomenų apsaugos konferencija, Vokietija) „*Orientierungshilfe der Datenschutzausichtsbehörden zu dem Einsatz von Bodycams durch private Sicherheitsunternehmen*“ (toliau – „DSK Orientierungshilfe“), p. 4. Iš šių gairių matyti, kad yra praktinių priemonių, kaip atkreipti duomenų subjekto dėmesį į atitinkamą duomenų tvarkymą. Pavyzdžiui, įjungus ant kūno nešiojamą kamerą turi būti įjungiamas optinis signalas („raudona lemputė“ (vokiečių kalba – *rote Lampe*)), o asmenys, nešiojantys kameras, turi turėti matomus ženklus, pavyzdžiui, įspėjamąsias liemenes su kamerų simboliais (vokiečių kalba – „*beschriftete Warnwesten mit Kamerasymbolen*“).

[28] 2025 m. balandžio 3 d. Sprendimas *Ministerstvo zdravotnictví (Juridinio asmens atstovo duomenys)* (C-710/23, EU:C:2025:231, 29 punktas).

50. BDAR 13 ir 14 straipsniuose nustatyta duomenų valdytojo pareiga teikti informaciją yra skaidrumo principo išraiška. Tačiau, kaip pažymėta pirma[29], prievolės teikti informaciją įvykdymo terminas skiriasi priklausomai nuo to, kuri iš šių nuostatų taikoma. Tiesiogiai renkant duomenis informaciją reikalaujama pateikti nedelsiant. Kai rinkimas nėra tiesioginis, nes duomenys renkami iš kitų šaltinių, informacija gali būti pateikiama vėliau. Pagal BDAR leidžiami skirtingi informacijos teikimo terminai būtent dėl to, kad rinkimas yra netiesioginis.

51. Jei būtų pripažinta, kad BDAR 14 straipsnis taikomas renkant duomenis naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, tai reikštų, kad duomenų subjektams nebūtų teikiama informacija duomenų rinkimo metu, nors jie yra duomenų šaltinis. Kaip iš esmės pastebėjo Austrijos vyriausybė ir Komisija, tai galėtų pakenkti BDAR 13 straipsnio *effet utile*. Iš tiesų, dėl to duomenų valdytojams būtų leidžiama neteikti duomenų subjektams informacijos iš karto, nepaisant to, kad duomenys buvo renkami tiesiogiai iš tų duomenų subjektų[30]. Dėl to kyla pavojus, kad duomenų subjektai nepastebės duomenų rinkimo ir bus vykdomas slaptas stebėjimas[31]. Toks BDAR 13 straipsnio taikymo išvengimas būtų rimtas duomenų subjekto teisės į informaciją pažeidimas.

52. Galiausiai, jeigu atitinkamų BDAR 13 ir 14 straipsnių materialinių taikymo sričių atskyrimas priklausytų nuo to, ar duomenų subjektas duomenų rinkimo metu iš tikrųjų žinojo apie jo duomenų rinkimą, ar ne, tai pašalintų šių dviejų nuostatų ribas ir jų taikymas taptų priklausomas nuo atsitiktinių aplinkybių.

53. Taigi aiškinant BDAR 13 ir 14 straipsnius pažodžiui, atsižvelgiant į jų kontekstą ir teleologiškai matyti, kad duomenų rinkimo naudojant ant kūno nešiojamą kamerą, kuris yra tiesioginio duomenų rinkimo iš duomenų subjekto forma, atveju duomenų valdytojo pareiga teikti informaciją patenka į pirmosios nuostatos taikymo sritį.

54. Siekdama išsamumo pateiksiu keletą baigiamųjų pastabų dėl sprendimo byloje *Ryneš* reikšmės šiai bylai[32]. Minėtame sprendime Teisingumo Teismas aiškino Direktyvos 95/46 taikymo išimtį vien tik „asmeninės ar namų ūkio“ veiklos atveju, kaip nustatyta šios direktyvos 3 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje. Jis iš esmės nusprendė, kad vaizdo kamerų sistemos, kurią fizinis asmuo įrengė ant savo privataus namo siekdamas apsaugoti namo savininkų turtą, sveikatą ir gyvybę, bet kuri taip pat stebėjo viešąją erdvę, veikimas negali būti laikomas veikla, kuri yra vien tik „asmeninė ar namų ūkio“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą. Todėl dėl tokio duomenų tvarkymo negalima buvo išvengti Direktyvos 95/46 taikymo.

55. To sprendimo 34 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad „[b]e to, prireikus [Direktyvos 95/46] nuostatomis, visų pirma jos 7 straipsnio f punktu, 11 straipsnio 2 dalimi ir 13 straipsnio 1 dalies d ir g punktais, leidžiama atsižvelgti į duomenų valdytojo teisėtus interesus <...>“.

56. Šiame konkrečiame punkte pateikta nuoroda į Direktyvos 95/46 11 straipsnio 2 dalį nereiškia, kad Teisingumo Teismas pateikia išaiškinimą dėl tinkamo teisinio pagrindo duomenų valdytojui teikti informaciją vaizdo stebėjimo atveju. Minėtame sprendime iškeltas klausimas buvo visiškai kitoks nei šioje byloje, nes jis buvo susijęs su „namų ūkio išimties“ taikymu, o ne su pareiga teikti

[29] Žr. šios išvados 41 punktą.

[30] Tai nedaro poveikio bet kokių duomenų subjekto teisės gauti informaciją apribojimų taikymui BDAR 23 straipsnyje nustatytomis sąlygomis.

[31] Dėl šio klausimo žr. nurodytą sprendimą *DSK Orientierungshilfe*, šios išvados 28 išnašoje, *op. cit.*, p. 1.

[32] Darydamas savo išvadas *Kammarrätten i Stockholm* (Stokholmo apeliacinis administracinis teismas, Švedija) rėmėsi šiuo sprendimu. SL ir Danijos vyriausybė savo rašytinėse pastabose taip pat teigia, kad minėtas sprendimas yra svarbus šiai bylai.

informaciją. Minėtame punkte Teisingumo Teismas tik parodė, kad galima atsižvelgti į teisėtus interesus, kurių siekia duomenų valdytojas, atsižvelgiant į Direktyvoje 95/46 nustatytus apribojimus ir išimtis. Komisija taip pat teisingai pastebi, kad iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje *Ryneš* matyti, jog nacionalinė priežiūros institucija, vykdydama nacionalinę procedūrą, nusprendė, kad buvo pažeisti nacionalinės teisės aktai, kuriais įgyvendinamas Direktyvos 95/46 11 straipsnis.

57. Bet kokiu atveju informacijos pateikimo laikotarpis pagal BDAR 14 straipsnį neatitinka laikotarpio, kuris buvo nustatytas pagal Direktyvos 95/46 11 straipsnį [33]. Be to, Sąjungos teisės aktų leidėjas patikslino BDAR 13 ir 14 straipsnių atitinkamų taikymo sričių skirtumą, pateikdamas nuorodą į duomenų šaltinį jo 61 konstatuojamojoje dalyje [34].

58. Dėl šių priežasčių manau, kad sprendimas byloje *Ryneš* nėra susijęs su šia byla ir negali lemti kitokios išvados, nei siūloma šioje išvadoje.

59. Atsižvelgdama į visa tai, kas išdėstyta, manau, kad BDAR 13 ir 14 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad tuo atveju, kai asmens duomenys renkami viešojo transporto bendrovėje dirbantiems bilietų kontrolieriams naudojant ant kūno nešiojamas kameras, taikomas 13 straipsnis, o 14 straipsnis netaikomas.

V. Išvada

60. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Högsta förvaltningsdomstolen* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Švedija) pateiktą prejudicinį klausimą atsakyti taip:

„2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) 13 ir 14 straipsnius

reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, kai asmens duomenys renkami viešojo transporto bendrovėje dirbantiems bilietų kontrolieriams naudojant ant kūno nešiojamas kameras, taikomas 13 straipsnis, o 14 straipsnis netaikomas.“

[33] Pagal Direktyvos 95/46 11 straipsnį duomenų valdytojas privalėjo pateikti informaciją duomenų subjektui „tuo metu, kai imamasi užrašinėti asmens duomenis, arba, jeigu numatoma duomenis atskleisti trečiajai šaliai, ne vėliau kaip iki to laiko, kai duomenys atskleidžiami pirmą kartą“.

[34] Kaip savo rašytinėse pastabose nurodė Komisija, 61 konstatuojamosios dalies formuluotė „kai asmens duomenys gaunami <...> iš kito šaltinio“ yra nauja, palyginti su Direktyva 95/46. Žr. šios išvados 32 punktą.